

Po teh besedah se mi je pa zdelo, da je prišlo nekaj mrtvaškega v to sobo. Kmalu po tem dogodku se je ločila mlada in lepa dušica od telesa slepe Nežice ter pohitela med svoje bratce — med angelce - krilatce.

In plakal sem za Nežico - slepico. Da, plakal sem, kot plaka malo dete.

In vsi smo plakali za našo revico, a vendar so bile naše duše upokojene.

Še tisto popoldne so ji napravili črni možje lep mrtvaški oder.

Jaz pa sem šel vun v naravo, kjer sem nabral lep šopek prvih pomladanskih cvetic, ki jih nikdar ni mogla ta revica gledati in občudovati njihove krasote.

Položil sem te trobentice, marjetice in zvončke na njeno vzglavje, potem pa pokleknil in molil, naj prosi zame Boga v nebeških višavah njena mlada dušica . . .

Anton Antonov.

Pomladno jutro.

Hribi žarijo,
zora je vstala,
v nebesnih višavah
dan se rodi.

Cvetke dremotne,
poluzaspane,
brišejo rosne,
trudne oči.

Zvončki zvonijo
sestricam v jutro:
„Brzo vstanite,
dan se rodi!“

Rože so vstale
tiho kramljale:
„Dobro je solnčece,
vse oživi!“

Fr. Lovšin.

